

Falak

A pápalátogatás után

Sokáig lesz még miről beszélnünk a Szentatya távozása után is. Sok mindent kell megfontolnunk, feldolgoznunk mindabból, amit elmondott. Megerősíthetünk reményünkben és hitünkben, hogy vannak még a világon ilyazi emberek, küldetéses emberek, s hogy vannak még eszmék, amelyek akkor is átsugározhatnak belénk, ha — sajnos — képviselőjüket lehetetlen biztonsági intézkedésekkel kell őrizni, mert nemcsak igazi ember, hanem egyben a világ egyik legveszélyeztetettebb embere. Szomorú, de így van. A szeretet nagykövetét őrizni kell, fegyverekkel kell védelmezni, mert egyszer már bebizonyosodott, hogy a szeretetlenség és a gyűlölet mire képes vele szemben.

Nekünk azonban nagyon nagy szükségünk volt, hogy megbizonyosodjunk: a szeretet erősebb. Érezte ezt a Szentatya is, amikor nem is egyszer — a biztonsági emberek nem kis riadalmára — minden elővigyázatosság nélkül elvegyült azok között, akik a tiszteletére összegyűltek, s akik jelenlétéből akartak erőt és bizonyosságot meríteni. Amikor a kulturális élet képviselőivel találkozott, egyszerre elindult a széksorok között, s mosolyogva kezelt fogott mindenkivel, akit csak elért. A jelenlévők meghatottan döbbsen rá, hogy a pápa ezzel az érintéssel milyen súlyos felelősséget rakott a vállukra, hogy kötelességük minden tehetségükkel megvalósítani azt, amire az iménti beszédben kérte őket. S ugyanígy vegezt el a fiatalok között is, mintha csak éreztetni akarta volna velük, hogy ők a jövő kovácsa, rajtuk múlik, milyen lesz Magyarország következő néhány évtizede. Gesztusával arra hívta fel a figyelmet, hogy a krisztusi eszmények megvallása és megélése szent kötelességünk.

A pápa mosolyogva lépdelt és kezét nyújtotta, válogatás nélkül mindenkinek. Mindnyájunknak hozta el a megbékélés az egyetértés, a türelem és a szeretet ígéit.

Voltak azonban — és ez bizony szegény —, akik rácsaptak erre a kinyújtott kézre.

Voltak, akik feliratokat mázoltak a közteterekre, s így akarták tudtára adni, hogy nem kérnek látogatásból. Természetesen az éjszaka leple alatt, mikor is máskor?

Voltak, akik már jövetelének hónapja elején sürgősnek és elodázhatatlan kötelességüknek érezték, hogy sok-sok nyomtatott lapon döbbsen meg az olvasót, azt jelézve, nekik semmi közük ahhoz, amit a Szentatya képvisel.

A türelmetlenségnek, az intoleranciának legfájdalmasabb jelét a Magyar Narancs című lap mutatta, augusztus 8-i számának Cápálátogatás című mellékletében. Könnyű volna ezt a nehezen minősíthető akciót azzal elintézni: „ifjúság: bolondság”. A jelek szerint azonban itt ennél többről van szó. Arról, hogy a Magyar Narancs munkatársai ugyanabba a napjainkban halálos bűnnek minősülő vétségbe estek, amit egyik politikai elemzőjük a kormánypárt szemére vet: „mocskolódva személyeskedő hadműveletet” kezdtek, a pápa ellen, s vele azok ellen az életértékek ellen, amelyeket ő képvisel, mint Krisztus földi helytartója.

A legelkesítőbb és legdöbbenetesebb e számban **Eörsi István Látogatás előtt** című „verse”. Ennek a „költeménynek” idézésétől azért tekintünk el, mert minden jó ízlésű embert feldühítene, s a harag nem az az állapot, amely a Szentatya látogatásához illenék. **Eörsi István** azok közé tartozik, akik tettek egyet és mászt azért, hogy az előző rendszer meginogjon. Megfontolhatná azonban, érdemes-e köszöntőket írnia. Mert kicsit furcsa, még sok év távolából is, hogy egy költő köszönti Rákosi Mátyást, majd bökverset ír a pápáról. A lélek mélységei kimeríthetetlenek. De ennyire...?

Alapos csúsztatás és a régi reflexeket idézi az a vélekedés — kifejtését bőven olvashatjuk a melléklet cikkeiben —, hogy II. János Pál a magyar kormány belső helyzetét erősítette jelenlétével. Nem. Egész világosan megmondta, hogy a hitet kívánta erősíteni. Nemegyszer világitott rá arra, pontosan tudja, milyen nehéz az ország helyzete, s hogy milyen erények megvalósítására és gyakorlatára volna szükségünk — valamennyiünknek! —, hogy legyőzzük nehézségeinket. Azon

persze nem lehet segíteni, ha akadnak olyanok, akiknek a jelek szerint épp nem ez az érdekük, hanem ennek ellenkezője. Annak idején, amikor hazánkba érkezett némelyik nagy vezető, tudvalévő volt, hogy jelenlétükkel valóban a rendszer csúcán állókat kívánták erősíteni. A Magyar Narancs szerzőinek azonban meg kellene szokniuk, hogy ez az időszak elmúlt, s a Szentatya — különben a lap egyik szerzőjének sehogyan sem tetszik ez az elnevezés, állampolgári jogaiban érzi sértve magát, hogy a televízió is élt vele; nyilván az általánosan használt „elvtárs” szót is sérelmezte, csak épp érzelmeit nem foglalta írásba — sosem személyeket, pártokat akar megerősíteni utazásai során, hiszen államfő ugyan, mégis leginkább a lelkek kormányzója.

Egy lelkes és nőiségére igencsak büszke hölgy a következő címmel értekezett a pápa jövetelére várva: „Mi köze egy hetven körüli bácsinak a nők méhéhez?” S ugyanezen a lapon egy másik nőíró „Az égi és földi ellentéte: az abortusz-vita” címmel kel ki az ellen, hogy bármelyik rendszer kényszerítse állampolgárait több gyermek vállalására, mert — itt egy ravasz szillogizmus következik — mennél demokratikusabb egy rendszer, annál szabadabban dönthetnek polgárai, fenntartják-e a nemzetet, vagy sem. S felveti még a kérdést: „A honvédelem számára szülnünk minél több gyermeket? Akkor nem az élet, hanem a potenciális halál számára hozzuk világra őket”. Mélyértelmű kérdés. Szerencsénk, hogy Ádám és Éva nem tették föl, különben ők lettek volna az első és utolsó emberpár.

A másik cikk szerzője megelégedezik egy apróságról, amely azonban a mi számunkra rendkívül fontos: ez a „hetven év körüli bácsi” a katolikus egyház feje, akinek szent kötelessége felemelnie szavát, ha az élet sérelmet szenved, s a jelek szerint jól is teszi, mert egyesek meglehetősen furcsán értelmezik az életet is, a szabadságot is. Egyébként a vendégszeretnek és az udvariasságnak — vagy ezek a fogalmak ismeretlenek volnának a Magyar Narancs szerzői számára? — enyhén szólva elképesztő megnyilvánulása ily módon aposztrofálni egy államfőt, aki mellesleg Krisztus földi helytartója. Nagyon reméljük, egyszeri nyelvbotlásról van szó, s nem a jövő illemgyakorlatáról.

Ezer év után másodszor lépett pápa Magyarország földjére. Nem kétséges: vannak, akiknek sem személyisége, sem tanítása nem rokonszenves. Vannak, akik nem örültek látogatásának, mert számukra ellenszenves eszmények, gondolatok, tanítás megtestesítőjének látják II. János Pált és nem is ok nélkül. Még akkor is érvényesek azonban olyan egészen elemi udvariassági szabályok — ezeket kellő szorgalommal el lehet sajátítani az általános iskolák alsó tagozatában —, amelyek szebb napokban kötelező érvényűek voltak, s amelynek alapján egy fogalom is kialakult, amelyet szívélyes „magyaros vendégszeretnek” neveztek eleink. Talán kár volna ily hamar szakítani ezzel, s jó szándékú vendégeinket, fogcsattogtatásokkal fogadni, kivált ha ők épp ellenkező szándékkal érkeznek hozzánk.

A Szentatya mindent megtett, hogy áthatoljon a falakon. Még a személyes biztonság falain is. Sajnos, közben egy szerény, de hangos és türelmetlen kisebbség lelkesen munkálkodott azon, hogy falakat emeljen közé és meghívói közé. Igyekeztük nem koronázta siker, azért mégsem mehetünk el mellette pronkodás nélkül. És némi aggodalom is kél bennünk. Ha ebben a szomorú és zavaros világhelyzetben így fogadják azt, aki megbékélést hoz és hirtet, ugyan milyen környezetben éreznék igazán otthon magukat a Magyar Narancs mellékletének szerzői?

★

A Katolikus Ifjúsági Mozgalom nevében annak titkára, **Tóth Ádám** juttatta el szerkesztőségünknek a Magyar Narancs mellékletével kapcsolatos tiltakozásukat. Ebben a többi között ezeket írja:

„Sokan vagyunk, akik a Fideszben bízunk a választásokon, fiatalok és idősebbek. Újat, jobbat akarnak — mondtuk az okvetetlenkedőknek. Bízunk és még ma is bízunk — egyre pislákolóbban — a frakciójukban ülő, hívő, keresztény képviselőikben. Az a baj, hogy nem határolódnak el semmi ilyentől... Szeretnénk, ha ők lennének az ár, és nem a folyón úszó fa.”

